

Mednarodni Unescov tabor Premikamo meje v Pišecah

IGRA

V ponedeljek, 22. 11. 2018, se je začel že 19. mednarodni Unescov tabor Premikamo meje, ki sva se ga z mentorico Tatjano Klančar udeležila že tretjič.

Ko smo prišli na OŠ Maksa Pleteršnika, smo se najprej udeležili prireditve, nato pa je sledila pokušina različnih tradicionalnih jedi iz krajev, od koder so bili udeleženci. Po koncu smo z gostitelji odšli domov.

V torek zjutraj sva z gostitelji odšla v šolo. Dan smo pričeli z "jutranjo cono" – telovadbo, nato pa smo se razporedili po izbranih delavnicah. Udeležila sva se delavnice, na kateri smo orientirali kraje na zemljevidu, od koder so prišli gostje, in temu primerno pritrdili table z imenom kraja in razdaljo na steber pred šolo. Popoldne je sledila gledališka igra lokalne gledališke skupine Smeh ni greh z naslovom Kaj pa je tebe treba bilo.

V sredo se je program začel malo kasneje, zato je bil to dober čas bodisi za sprehod do pišeškega gradu bodisi za poležavanje doma z gostitelji do poznega dopoldneva. Program se je začel z raznolikimi kmečkimi igrami: hoja s hoduljami, vožnja s samokolnicami, zabijanje žebeljev z napačno stranjo kladiva, kotaljenje obročev, iskanje krompirja v slami ... Popoldne smo imeli tradicionalno druženje pod kozolcem, ki smo ga kljub mrazu odlično preživeli z vrstniki in domačini.

V četrtek so prav tako sledile delavnice. Udeležila sva se likovne delavnice pod vodstvom dveh mentorjev iz Srbije. Risali smo, kar nam je padlo na pamet, na liste, ki smo si jih izmenjavali. Izdelovali smo tudi skupne slike, sestavljene iz nog, trupa in glave človeka, robota ali živali. Rezultati so bili presenetljivi. Nato je sledilo druženje na igrišču.

V petek je potekala zaključna prireditev s predstavitvami nekaterih delavnic in videoposnetkom o celotnem taboru. Razstavljeni so bili izdelki, ki so nastali v tem tabornem tednu. Ob koncu je sledilo še poslavljanje, nato pa sva se z gospo Klančar vrnila v Ljubljano.

Tabora sva se udeležila že tretjič, tokrat žal zadnjič. Tabor ni poseben le zaradi programa, ampak zato, ker nas uči, kako naj bomo boljši ljudje. Izjemna človeškost, gostoljubnost, prijaznost in preprostost ljudi naredita ta tabor prav poseben. In to nam bi moralo biti vsem za vzgled. V teh treh letih sva postala dobra prijateljica z marsikom, zato je bilo slovo toliko bolj čustveno. Spoznala sva mnogo čudovitih ljudi, in to so prijatelji, ki ostanejo za zmeraj.

Martin Konič, 9. r